

آموزگار کارین از دانش‌آموزان تازه‌وارد خود تا جایی که می‌توانست، هم از نظر آموزشی و هم از نظر روانی-اجتماعی حمایت کرد. با این حال، کارین در جریان مصاحبه اعتراف کرد که نمی‌داند چگونه به دانش‌آموزانی که از تجربیات تروماتیک رنج می‌برند، نزدیک شود و از آنها حمایت کند:

«من از آنها نمی‌پرسم، زیرا از آسیب‌های روحی بسیار می‌ترسم، من روانشناس یا روانپزشک نیستم. من نمی‌توانم. بنابراین باید اعتراف کنم که خیلی کم می‌پرسم، و به‌ویژه سعی می‌کنم از آن بچه‌های پناهنده بدون سرپرست سؤال نکنم»

علاوه بر این، کارین اظهار داشت که در رابطه با یک دختر پناهنده که مرتباً با گریه به سراغ او می‌آمد، در نهایت با روانشناس مکتب تماس گرفت...

با این حال، در مصاحبه‌ای، روانشناس مکتب اعتراف کرد که در مورد مشکلاتی که دانش‌آموزان پناهنده با آن دست و پنجه نرم می‌کنند، اطلاعات کمی دارد، زیرا حوزه خاص مورد علاقه او ارزیابی معلولیت‌های یادگیری است (Pastoor, 2015).